Külügyi Bizottság

2012/2033(INI)

6.7.2012

VÉLEMÉNY

a Külügyi Bizottság részéről

az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részére

az európai országokban a foglyok CIA általi állítólagos szállításáról és illegális fogva tartásáról: az Európai Parlament TDIP Bizottsága által készített jelentés nyomon követése
(2012/2033(INI))

Előadó: Sarah Ludford (*)

(*) Társbizottsági eljárás –az eljárási szabályzat 50. cikke

PA_NonLeg

JAVASLATOK

A Külügyi Bizottság felhívja az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

A. mivel az Európai Unió belső politikáit és külső dimenzióját tekintve egyaránt a demokrácia, a jogállamiság, az emberi jogok és alapvető szabadságok, valamint az emberi méltóság és a nemzetközi jog tiszteletben tartása iránti elkötelezettségen alapul; mivel az Unió emberi jogok iránti elkötelezettségének – amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának hatálybalépése, valamint az emberi jogok európai egyezményéhez történő csatlakozás folyamata is megerősített – valamennyi szakpolitikai területen érvényesülnie kell annak érdekében, hogy az EU emberi jogi politikája hatékonnyá és hitelessé válhasson;

B. mivel az Unió közös kül- és biztonságpolitikáját szabályozó eszközök magukban foglalják az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányát és két opcionális jegyzőkönyvét, továbbá a kínzás elleni egyezményt és opcionális jegyzőkönyvét, az emberi jogok európai egyezményét, az Európai Unió Alapjogi Chartáját, valamint a kínzás és az embertelen vagy megalázó büntetések vagy bánásmód megelőzéséről szóló európai egyezményt, amelyek nemcsak teljes mértékben tiltják a kínzást, hanem egyúttal köteleznek a kínzásra vonatkozó állítások kivizsgálására, valamint jogorvoslat és jóvátétel biztosítására; mivel az Unió kínzással kapcsolatos iránymutatásai meghatározzák az Unió azon erőfeszítéseinek keretét, amelyek „a kínzás és a rossz bánásmód megelőzésére és felszámolására irányulnak a világ valamennyi részében”;

C. mivel a titkos fogva tartás, amely az erőszakos eltüntetés egyik formája, emberiesség elleni bűncselekménynek minősülhet, amennyiben azt széles körben vagy módszeresen gyakorolják; mivel a szükségállapot és a terrorizmus elleni küzdelem a titkos fogva tartást támogató környezetet biztosít;

D. mivel a nemzetközi jog előmozdítása és az emberi jogok tiszteletben tartása érdekében valamennyi társulási, kereskedelmi és együttműködési megállapodás tartalmaz emberi jogi záradékot, és mivel az Unió az emberi jogokra vonatkozó iránymutatások alapján – amelyek a halálbüntetés és a kínzás elleni küzdelmet is magukban foglalják – politikai párbeszédet folytat harmadik országokkal; mivel a demokrácia és az emberi jogok világszintű előmozdításának finanszírozási eszköze keretében az Unió támogatja azokat a civil társadalmi szervezeteket, amelyek küzdenek a kínzás ellen és támogatják a kínzás áldozatainak rehabilitálását;

E. mivel a világ országainak a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggő titkos fogva tartással kapcsolatos gyakorlatairól szóló közös ENSZ-tanulmány (A/HRC/13/42) – amelyet az emberi jogoknak és alapvető szabadságjogoknak a terrorizmus elleni küzdelem vonatkozásában való előmozdításával és védelmével foglalkozó különmegbízott, a kínzás és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó büntetés és bánásmód kérdésével foglalkozó különmegbízott, az önkényes fogva tartással foglalkozó munkacsoport, valamint az erőszakos eltüntetésekkel és nem önkéntes eltűnésekkel foglalkozó munkacsoport

dolgozott ki – részletesen ismertette a CIA programjának keretében uniós tagállamok területén működtetett titkos fogva tartási létesítményeket, ezt követően pedig levelet küldtek a tagállamoknak, amelyben további tájékoztatást kértek tőlük a különeljárásokról szóló tájékoztató jelentésekben – többek között a 2012. február 23-i jelentésben (A/HRC/19/44) – részletezettek szerint;

F. mivel az Unió és az Egyesült Államok közötti kapcsolatok a demokrácia, a jogállamiság és az alapvető jogok közös értékein alapuló, számos területen fennálló erős partnerségen és együttműködésen nyugszanak; mivel a 2001. szeptember 11-i terrortámadások óta az Unió és az Egyesült Államok – különösen a terrorizmus elleni fellépésről szóló 2010. június 3-i közös nyilatkozattal – megerősítették a terrorizmus elleni küzdelem iránti elkötelezettségüket, mivel ugyanakkor biztosítani kell a kinyilvánított kötelezettségvállalások gyakorlati teljesítését, valamint az Unió és az Egyesült Államok terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos politikái közötti eltérések áthidalását;

G. mivel az Egyesült Államok hatóságai 2011 decemberében elfogadták a nemzeti védelmi felhatalmazási törvényt (NDAA), amely jogszabályba foglalja az Egyesült Államokon belül terrorista tevékenységekben való részvétellel gyanúsított személyek határozatlan idejű fogva tartását, és aláássa a jogszerű és jogszerű eljáráshoz való jogot; mivel az NDAA hatályát jogi úton megtámadták;

H. mivel Obama elnök 2009. január 22-én három egymást követő végrehajtási rendeletet írt alá, amelyekben betiltotta a kihallgatások során alkalmazott kínzást, ügynökségeken átívelő munkacsoportot hozott létre a fogva tartási politikák és eljárások módszeres felülvizsgálatára, valamint elrendelte a guantánamói tábor bezárását;

I. mivel azonban az Egyesült Államok Kongresszusán belüli erőteljes ellenkezés miatt a guantánamói tábor bezárása még várat magára; mivel a tábor bezárásának meggyorsítása érdekében az Egyesült Államok felkérte az uniós tagállamokat a guantánamói fogvatartottak befogadására; mivel az ENSZ emberi jogi főbiztosa mélységes csalódottságának adott hangot a guantánamói tábor bezárásának elmulasztása, valamint az önkényes fogva tartás rendszerének megszilárdítása miatt;

J. mivel a guantánamói fogvatartottakat továbbra is hadbíróság elé állítják, miután az Egyesült Államok elnöke 2011. március 7-én azon végrehajtási rendelet aláírása mellett döntött, amely feloldotta az új hadbírósági tárgyalások két évre szóló befagyasztását, továbbá aláírta a 2012. január 7-i törvényt, amely megtiltotta, hogy a guantánamói fogvatartottakat bírósági tárgyalás céljából az Egyesült Államokba szállítsák;

K. mivel az Európai Parlament több ízben is felszólított arra, hogy a terrorizmus elleni küzdelem során teljes mértékben tartsák tiszteletben az emberi méltóságot, az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat, többek között a szóban forgó területen folytatott nemzetközi együttműködés keretében is, az emberi jogok európai egyezménye, az Európai Unió Alapjogi Chartája, valamint a nemzeti alkotmányok és alapjogi törvények alapján, e felhívását pedig legutóbb az EU terrorizmusellenes politikájáról szóló jelentésében is megismételte, amelyben azt is kifejtette, hogy az emberi jogok tiszteletben tartása előfeltétel az említett politika hatékonyságának biztosításához;

L. mivel jóllehet az EU tanúbizonyságot tett a kínzásban való összejátszás elkerülése iránti

elkötelezettségéről a legutóbb 2011 decemberében módosított[1] 1236/2005/EK tanácsi rendelet[2] révén – amely tiltja az olyan áruk kivitelét és behozatalát, amelyeknek a halálbüntetésen vagy kínzáson és más kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódon vagy büntetésen kívül nincs más felhasználási formája –, még sok tennivaló maradt a kérdés átfogó lefedésének biztosítása érdekében;

M. mivel az a gyakorlat, miszerint kizárólag diplomáciai biztosítékokra hagyatkoznak a személyek olyan országba való kiadatásának vagy kitoloncolásának engedélyezésekor, amelynek esetében alapos okkal feltételezhető, hogy az egyéneket kínzás vagy bántalmazás veszélye fenyegeti, nem egyeztethető össze a kínzásnak a nemzetközi jog, az uniós jog, valamint a nemzeti alkotmányok és a tagállami jogszabályok szerinti teljes körű tilalmával[3];

N. mivel az Európai Parlament több ízben és határozottan elítélte az olyan illegális gyakorlatokat, mint például a „rendkívüli kiadatás", az erőszakos elhurcolás, az eljárás nélküli fogva tartás, az eltűnések, a titkos börtönök és a kínzás, és teljes körű kivizsgálást kért az egyesült államokbeli hatóságokkal – különösen a CIA-val – együttműködő egyes tagállamok Unió területén megvalósuló részvételének állítólagos fokával kapcsolatban;

O. mivel az Unió területén elkövetett jogellenes cselekedetek a NATO többoldalú megállapodásai vagy kétoldalú egyezményei keretében valósulhattak meg;

1. emlékeztet arra, hogy a terrorizmus elleni stratégiák kizárólag akkor lehetnek hatékonyak, ha azokat az emberi jogi kötelezettségekkel és különösen a tisztességes eljáráshoz való joggal szigorú összhangban hajtják végre;

2. ismételten elítéli az emberi jogok tiszteletben tartásával kapcsolatos hazai és nemzetközi jogszabályok értelmében egyaránt tiltott rendkívüli kiadatási gyakorlatokat, a titkos börtönöket és a kínzást, amelyek sértik többek között a szabadsághoz, a biztonsághoz, az emberhez méltó bánásmódhoz, a kínzásmentességhez, a visszaküldés tilalmához, az ártatlanság vélelméhez, a tisztességes eljáráshoz, a jogi tanácsadáshoz és a törvény előtti egyenlő védelemhez való jogot;

3. alapvető fontosságúnak tartja, hogy a terrorizmus elleni küzdelem terén az Unió elítélje a visszaélésszerű gyakorlatokat, ideértve a területén elkövetett ilyen gyakorlatokat is, és így az Unió amellett, hogy az értékeihez méltón jár el, hitelesen védelmezze ezen értékeket külső partnerségi kapcsolataiban;

4. megismétli, hogy a megállapodások emberi jogi záradékának teljes körű alkalmazása alapvető fontosságú az Európai Unió és tagállamai, valamint a harmadik országok között ápolt kapcsolatokban, és úgy véli, elérkezett az idő annak átgondolására, hogy miként működtek eddig együtt európai kormányok – a terrorizmus elleni küzdelem nevében – az önkényuralmi rendszerek elnyomó államapparátusával; e tekintetben úgy véli, hogy az újonnan felülvizsgált európai szomszédságpolitikának erőteljesen támogatnia kell a

[1] HL L 338., 2011.12.21., 31 o.
[2] HL L 200., 2005.7.30., 1 o.
[3] Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 5. cikke, a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 7. cikke, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 3. cikke és a kapcsolódó ítélkezési gyakorlat, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 4. cikke.

biztonsági ágazat reformját, amelynek pedig gondoskodnia kell a hírszerzési és bűnüldözési feladatkörök világos szétválasztásáról; felszólítja az EKSZ-t, a Tanácsot és a Bizottságot, hogy fokozza a kínzás megelőzésére létrehozott bizottsággal, valamint az Európa Tanács egyéb vonatkozó mechanizmusaival folytatott együttműködést a terrorizmus elleni segítségnyújtási projektek harmadik országok bevonásával történő megtervezése és végrehajtása során, valamint a harmadik országokkal folytatott, terrorizmus elleni párbeszédek minden formájának tekintetében;

5. megismétli a hitelt érdemlő állítások által érintett valamennyi államra vonatkozó – a nemzetközi jog és különösen a kínzás elleni egyezmény 12. cikke szerinti – azon felhívását, hogy tegyenek meg mindent az állítások szükséges tisztázása érdekében, és amennyiben a gyanú továbbra is fennáll, folytassanak mélyreható vizsgálatokat és nyomozást az állítólagos rendkívüli kiadatásokkal, titkos börtönökkel, kínzással és más súlyos emberi jogi jogsértésekkel kapcsolatban az igazság kimondása, valamint szükség esetén a felelősök azonosítása, az elszámoltathatóság biztosítása és a büntetlenség elkerülése érdekében, beleértve azt is, hogy büntetőjogi felelősségük bizonyítottsága esetén igazságszolgáltatás elé állítják az egyes személyeket; ezzel összefüggésben felszólítja az alelnököt/főképviselőt és az uniós tagállamokat, hogy hozzanak meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy biztosítsák a világ országainak a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggő titkos fogva tartással kapcsolatos gyakorlatairól szóló közös ENSZ-tanulmány megfelelő nyomon követését, különös tekintettel a tanulmányt követően a különleges mandátummal rendelkezők által 2011. október 21-én 59 államhoz intézett levélre, amelyben felkérik az egyes kormányokat, hogy nyújtsanak naprakész tájékoztatást a szóban forgó tanulmányban foglalt ajánlások végrehajtásáról;

6. arra sürgeti a NATO-t és az Egyesült Államok hatóságait, hogy folytassanak saját vizsgálatokat, szorosan működjenek együtt az Unióval és a tagállamokkal az e kérdésekre vonatkozó parlamenti vagy igazságügyi vizsgálataik tekintetében[1] – többek között azáltal, hogy adott esetben gyorsan válaszolnak a kölcsönös jogsegélyre irányuló felkérésekre –, hozzák nyilvánosságra a rendkívüli kiadatási programokra és egyéb, az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat sértő gyakorlatokra vonatkozó információkat, a gyanúsítottak jogi képviselőit pedig lássák el mindazon információkkal, amelyekre védenceik képviseletéhez szükségük van; kéri annak megerősítését, hogy az összes NATO-megállapodás, valamint a NATO és az EU közötti és más transzatlanti megállapodások is megfelelnek az alapvető jogoknak;

7. tisztelettel adózik az USA arra irányuló civil társadalmi kezdeményezései előtt, hogy 2010-ben független kétpárti munkacsoportot hoztak létre annak érdekében, hogy megvizsgálják az USA kormányának a „terroristagyanús személyek” elfogásával, fogva tartásával és eljárás alá vonásával, valamint amerikai fogságban tartásával kapcsolatos politikáját és intézkedéseit Clinton, Bush és Obama elnök hivatali ideje alatt;

8. felszólítja az illetékes hatóságokat, hogy a nemzetközi hírszerzési együttműködéssel kapcsolatban ne hivatkozzanak az államtitokra az elszámoltathatóság és a jogorvoslat megakadályozása érdekében, és kitart amellett, hogy kizárólag valódi nemzetbiztonsági indokok igazolhatják a titkosságot, amelyet minden esetben felülírnak az eltérést lehetővé

[1] Lásd többek között az Európai Parlament „Guantánamo: egy küszöbön álló, halálbüntetésre vonatkozó döntés” című, 2011. június 9-i állásfoglalását (P7_TA(2011)0271).

nem tévő alapvető jogokkal kapcsolatos kötelezettségek, így a kínzás teljes tilalma;

9. felszólítja az Uniót saját nemzetközi kötelezettségeinek teljes mértékű betartására és az uniós szakpolitikák és külpolitikai eszközök, így a kínzással kapcsolatos iránymutatások és az emberi jogi párbeszédek teljes mértékű végrehajtására, mivel így határozottabb helyzetből szólíthatna fel az általa aláírt valamennyi nemzetközi megállapodás emberi jogi záradékainak szigorú végrehajtására és arra, hogy fő szövetségesei, így az Egyesült Államok is, tartsák tiszteletben saját hazai jogszabályaikat és a nemzetközi jogot;

10. emlékeztet arra, hogy a kínzás elleni egyezmény fakultatív jegyzőkönyve olyan ellenőrző rendszerek kialakítását írja elő, amelyek hatálya a szabadságtól való megfosztás valamennyi helyzetére kiterjed, és kitart amellett, hogy e nemzetközi eszköz tiszteletben tartása növeli a védelmet; határozottan ösztönzi az uniós partnerországokat, hogy ratifikálják a fakultatív jegyzőkönyvet, továbbá hozzanak létre olyan független nemzeti megelőző mechanizmusokat, amelyek összhangban állnak a párizsi elvekkel, és ratifikálják a minden egyén erőszakos eltüntetéssel szembeni védelméről szóló nemzetközi egyezményt;

11. felszólítja Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormányát, hogy tisztázza a felelősséget és biztosítsa az elszámoltathatóságot Háled el-Maszri – valószínűsíthetően személyazonosságának téves megítélése miatti – erőszakos elhurcolásával kapcsolatban, amely Háled el-Maszri illegális fogva tartásához és állítólagos megkínzásához vezetett; kifogásolja, hogy a szkopjei ügyészség tétlen maradt, és nem indított büntetőjogi vizsgálatot el-Maszri úr panaszának ügyében; megjegyzi, hogy az ügy az Emberi Jogok Európai Bíróságához került, és a Nagytanács első meghallgatására 2012. május 16-án került sor; úgy véli, hogy Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság kormányának ezen ügyben tanúsított állítólagos magatartása nem egyeztethető össze az EU alapelveit jelentő alapvető jogokkal és a jogállamisággal, és ezért ezt a Bizottságnak megfelelően fel kell vetnie Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság uniós csatlakozási folyamatának keretében;

12. különösen aggasztónak találja egy egyesült államokbeli katonai bizottság Abd al-Rahim al-Nasirival kapcsolatban lefolytatott eljárását, aki elítélése esetén akár halálbüntetést is kaphat; felszólítja az Egyesült Államok hatóságait, hogy zárják ki a halálbüntetés kiszabásának lehetőségét al-Nasiri úr esetében, és megismétli a halálbüntetéssel kapcsolatban régóta fennálló, minden esetben és minden körülmények között elutasító véleményét; megjegyzi, hogy al-Nasiri úr ügyét 2011. május 6. óta az Emberi Jogok Európai Bírósága vizsgálja; felszólítja mindazon országok hatóságait, ahol al-Nasiri urat fogva tartották, hogy minden rendelkezésre álló eszközt használjanak fel annak biztosítására, hogy ne vessenek ki halálbüntetést al-Nasiri úrra; arra sürgeti az alelnököt/főképviselőt, hogy al-Nasiri úr ügyét kiemelt kérdésként vesse fel az Egyesült Államok előtt, alkalmazva a halálbüntetésről szóló uniós iránymutatásokat;

13. ismét megerősíti, hogy a terrorizmus elleni nemzetközi küzdelem és az ezzel kapcsolatos kétoldalú vagy többoldalú nemzetközi együttműködés, beleértve a NATO keretében folytatott vagy a hírszerzési és biztonsági szolgálatok közötti együttműködést is, kizárólag az emberi jogok és az alapvető szabadságok teljes mértékű tiszteletben tartása, valamint megfelelő demokratikus és igazságügyi felügyelet mellett folytatható; felszólítja az uniós tagállamokat, a Bizottságot, az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ) és a Tanácsot ezen

elvek külkapcsolatokban való alkalmazásának biztosítására, és kitart amellett, hogy az említett szereplőknek valamennyi új – különösen a hírszerzési együttműködésre és az információcserére vonatkozó – megállapodás megkötése előtt el kell végezniük a partnereikre vonatkozó, emberi jogokkal kapcsolatos adataik részletes értékelését, és amennyiben partnereik nem tartják tiszteletben az emberi jogokat, felül kell vizsgálniuk a meglévő megállapodásokat, továbbá az ilyen értékelések és felülvizsgálatok következtetéseiről tájékoztatniuk kell az Európai Parlamentet;

14. megismétli a Tanácshoz és a tagállamokhoz intézett, arra irányuló felhívását, hogy a nemzetbiztonságra nézve veszélyesnek ítélt személyek kiadatásának vagy kitoloncolásának alapjaként ne támaszkodjanak érvényesíthetetlen diplomáciai biztosítékokra, amikor fennáll annak tényleges kockázata, hogy az egyént kínzásnak vagy bántalmazásnak vetik alá vagy tárgyalásához így szerzett bizonyítékokat használnának fel;

15. arra sürgeti az illetékes hatóságokat, hogy biztosítsák egyrészről a hírszerzési és biztonsági szolgálatok, másrészről pedig a bűnüldözési hivatalok tevékenységei közötti szigorú különbségtételt, a „nemo iudex in sua causa” általános elve érvényesítésének garantálása érdekében;

16. hangsúlyozza, hogy az EP ideiglenes bizottsága, amely az EP 2007. február 14-i és 2009. február 19-i állásfoglalásainak alapjául szolgáló vizsgálatot végezte, feltárta, hogy az uniós tagállamok légterén áthaladó vagy azok területén leszálló polgári légi járművek engedélyezési és ellenőrzési eljárásai komoly hiányosságokat rejtenek, ezáltal pedig lehetőséget biztosítanak egyrészt arra, hogy azokkal a CIA a „rendkívüli kiadatások” során visszaéljen, másrészt pedig arra, hogy azokat a szervezett bűnözés szereplői – ideértve a terrorista hálózatokat is – könnyedén megkerüljék; egyúttal emlékeztet a közlekedés biztonsága és védelme terén fennálló közösségi hatáskörre, valamint az Európai Parlament Bizottsághoz intézett ajánlására az uniós légtér, a repülőterek és a nem kereskedelmi légi közlekedés szabályozására és felügyeletére vonatkozóan; felhívja ezért az EU-t és tagállamait, hogy ne késleltessék tovább a nemzetközi polgári repülésről szóló egyezmény (a Chicagói Egyezmény) általuk történő végrehajtásának alapos felülvizsgálatát a légtéren átrepülő vagy a területükön leszálló polgári repülőgépek engedélyezése és ellenőrzése tekintetében, azzal a céllal, hogy növeljék a biztonságot, és módszeres ellenőrzéseket végezzenek, megkövetelve az utasok és a személyzet előzetes azonosítását, továbbá biztosítva, hogy az „állami járatként” besorolt járatok (amelyek nem tartoznak az egyezmény hatálya alá) megfelelő előzetes engedélyt kapjanak; egyúttal emlékeztet az Európai Parlament arra vonatkozó ajánlására, hogy a tagállamok hatékonyan hajtsák végre a légi járművek fedélzetén elkövetett bűncselekményekről és egyéb cselekményekről szóló Tokiói Egyezményt;

17. felkéri a Küldöttségi Elnökök Értekezletét annak biztosítására, hogy kezdődjenek parlamenti párbeszédek az alapvető jogok védelméről a terrorizmus elleni küzdelem során, a világ országainak a terrorizmus elleni küzdelemmel összefüggő titkos fogva tartással kapcsolatos gyakorlatairól szóló közös ENSZ-tanulmány megállapításai és azok nyomon követése, valamint az ENSZ azon jogi és intézményi keretekhez és intézkedésekhez fűződő bevált gyakorlatokat ismertető gyűjteményének megállapításai alapján, amelyek a terrorizmus elleni harc során a hírszerző ügynökségek részéről biztosítják az emberi jogok tiszteletben tartását, az ügynökségek felügyeletét is ideértve;

18. felszólítja az Egyesült Államokat, hogy a transzatlanti partnerség alapvető jelentőségére és az Egyesült Államok e téren játszott vezető szerepére tekintettel az általa elkövetett minden visszaélés tekintetében végezzen teljes körű vizsgálatot és biztosítsa az elszámoltathatóságot, a jogi fekete lyukak megszüntetése érdekében biztosítsa a vonatkozó hazai és nemzetközi jogszabályok teljes körű alkalmazását, vessen véget a katonai eljárásoknak, alkalmazza teljes körűen a büntetőjogot a terrorizmussal gyanúsított személyekre, valamint állítsa vissza a fogva tartások felülvizsgálatát és a habeus corpust, a jogszerű eljárást, a kínzásmentességet és a külföldi és egyesült államokbeli állampolgárok közötti megkülönböztetésmentességet;

19. felszólítja Obama elnököt, hogy tegyen eleget a Guantánamo bezárására vonatkozó 2009. januári ígéretének, és tegye lehetővé a vád alá nem helyezendő fogvatartottak származási országukba vagy más biztonságos országba való mihamarabbi visszatérését; felszólítja továbbá arra, hogy független és pártatlan bíróság által vezetett tisztességes és nyilvános tárgyalások keretében késedelem nélkül folytassanak le eljárást a Guantánamóban lévő azon fogvatartottak esetében, akikkel szemben elegendő elfogadható bizonyíték áll rendelkezésre, és elítélésük esetén a szabadságvesztés végrehajtására az Egyesült Államokban kerüljön sor az alkalmazandó nemzetközi előírásoknak és elveknek megfelelően; követeli továbbá a Guantánamóban elkövetett emberi jogi visszaélések kivizsgálását és a felelősség megállapítását;

20. felszólítja az Egyesült Államok hatóságait, hogy semmisítsék meg a vádemelés vagy bírósági tárgyalás nélküli, határozatlan idejű fogva tartásra vonatkozó, az NDAA értelmében fennálló hatáskört;

21. felszólítja az összes uniós tagállamot, hogy írják alá és ratifikálják a minden egyén erőszakos eltüntetéssel szembeni védelméről szóló ENSZ-egyezményt;

22. felszólít arra, hogy minden olyan fogvatartott, akit nem helyeznek vád alá, de aki a származási országában rá váró kínzás vagy üldözés valós veszélye miatt nem telepíthető haza, humanitárius védelem mellett letelepedhessen az Egyesült Államokban és kapjon jóvátételt[1]; továbbá arra sürgeti az uniós tagállamokat is, hogy legyenek hajlandók befogadni a korábban Guantánamóban fogva tartott személyeket;

23. felszólítja az Uniót annak biztosítására, hogy az uniós tagállamok, valamint a – különösen a Cotonoui Megállapodás szerinti – társult tagjai és partnerei, akik beleegyeztek egykori guantánamói fogvatartottak befogadásába, tényleges támogatásban részesítsék e személyeket életkörülményeik biztosítása, társadalmi integrációjuk elősegítése, orvosi kezelésük – lelki felépülésüket is ideértve –, a személyazonossági és úti okmányokhoz való hozzáférés, valamint a családegyesítéshez való jog, illetve minden egyéb olyan alapvető jog gyakorlása tekintetében, amely a politikai menekült jogállásával rendelkező egyéneket megilleti.

[1] Lásd a guantánamói börtönben fogva tartottak visszatéréséről és újbóli letelepedéséről szóló, 2009. február 4-i európai parlamenti állásfoglalás 3. bekezdését (P6_TA (2009)0045).

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	5.7.2012
A zárószavazás eredménye	+: 60 –: 3 0: 1
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Pino Arlacchi, Elmar Brok, Jerzy Buzek, Tarja Cronberg, Arnaud Danjean, Michael Gahler, Marietta Giannakou, Andrzej Grzyb, Anna Ibrisagic, Liisa Jaakonsaari, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Eduard Kukan, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Mario Mauro, Francisco José Millán Mon, Alexander Mirsky, María Muñiz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Kristiina Ojuland, Ria Oomen-Ruijten, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Hans-Gert Pöttering, Libor Rouček, Tokia Saïfi, Nikolaos Salavrakos, György Schöpflin, Werner Schulz, Adrian Severin, Marek Siwiec, Geoffrey Van Orden, Kristian Vigenin, Sir Graham Watson, Boris Zala
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Charalampos Angourakis, Jean-Jacob Bicep, Véronique De Keyser, Andrew Duff, Tanja Fajon, Hélène Flautre, Elisabeth Jeggle, Baroness Sarah Ludford, Carmen Romero López, Helmut Scholz, Indrek Tarand, Alejo Vidal-Quadras, Dominique Vlasto, Joachim Zeller
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (187. cikk (2) bekezdés)	Petru Constantin Luhan